

Sabine d'Table

RUBIKON III.

ČERNÁ SLZA

RUBIKON III.

ČERNÁ SLZA

Sabine d'Table

Tento příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými postavami či událostmi je čistě náhodná.

I. KAPITOLA

Alex se zvedl v posteli a nemohl se zbavit pocitu, že tohle se už stalo. S vyděšeným výrazem hleděl před sebe a pořád se nemohl zbavit pocitu, že tohle už jednou zažil.

Podle výrazu jeho tváře by člověk odhadl, že to nebylo nic příjemného. Skoro jako by se utkal s duchy nebo rovnou celou tlupou zombií či jiných přívětivých tvorů, kterými se to v hororových filmech jenom hemžilo.

Jako by se vrátil zpět o několik dní, možná spíš týdnů. Jenom nevěděl proč. Neměl pocit, že by udělal něco špatně, tedy až na to, že utekl z domova, ale kvůli tomu se nemusí dostat do časové smyčky, vzpomněl si na pár filmů, v nichž byl tento zajímavý fenomén hlavním motivem.

Dokonce ani neměl pocit, že by na tom chtěl něco měnit – jasně že by změnil všechno. Celé je to úplně špatně, podíval se na svůj život.

Bylo pochopitelné, že ve svém věku pochyboval o své existenci, o tom, co dělá, a hlavně o tom, co nedělá. Nevadilo mu ani tak, že se v něm vše bouří proti zaběhlým pořádkům, ostatně tím si musí projít každá generace.

Jednou si uvědomí, že to tak mělo být. Měl být popudlivý vůči tomu, co chtějí rodiče, i když nic nechtějí a nechávají to na něm. Co mu vadilo... ano, nemohl přijít na jedinou věc, která mu byla nepříjemná.

Mohl si připustit, že byl zralý na psychologa nebo možná i psychiatra, ale to nebylo na pořadu dne. Teď musel přijít na to... ano, teď musel přijít na smysl svého života a na to, jak s ním naložit. Jediné, co tušil, byla osudovost této životní křižovatky.

Jistě že to nebylo tak fatální, jak to na první pohled vypadalo. Prostě stačilo, kdyby sedl na letadlo, vrátil se domů, udělal maturitu a pak šel na vysokou. Tak nějak by to měl udělat, ale on je přece v pubertě, takže to udělá úplně jinak.

Rozhodně nedodělá maturitu, nepůjde na vejšku a domů... no, a domů se taky nevrátí. Oproti předchozím generacím a mnoha svým vrstevníkům měl tu výhodu, že byl ekonomicky nezávislý a vážně tohle vše nemusel dělat. Kdyby prodal svoji firmu, mohl by jít rovnou do důchodu, a že těch zájemců o koupi bylo víc než dost.

Jít do důchodu, zakřenil se nad tou možností. Něčím takovým by se měl zaobírat jeho děda, ale ne on.

Vlastně z toho byl tak unavený, že by do toho důchodu klidně šel, přidal si na seznam možných variant nic neděláním pro následujících šedesát let.

Teď by měl zvážit další dvě možnosti, které se mu nabízely. Měl by začít návratem, což byla ta nejméně zajímavá a nejvíce odpudivá

varianta, proto zůstala až na konci seznamu. Pevně doufal, že na ni nedojde. Další na řadě byla možnost odletět s Martou do Ameriky.

Odletět za velkou louží mu přišlo jako nejzajímavější. Asi by to měl udělat, lehl si a pohled zabodl do stropu. Možná by se měl otočit na druhý bok a celé to zaspat. Možná je to jenom špatný sen a on se probudí někde úplně jinde – pochopitelně ho napadl jiný časoprostor.

O pár hodin později pohlédl do zrcadla a nic se nezměnilo. Neposunul se do jiné dimenze ani do jiného života. Dokonce mu nikdo neodpověděl na otázky, které ho tolik tížily. Byl znechucený z toho, že ho pár hodin spánku neposunulo ani o centimetr dál a nepřineslo mu jediné rozhodnutí, co hůř – ani jediný argument, proč to či ono udělat nebo naopak neudělat.

Klidně by sebou zase praštil do postele, ale logika velela, že to nemá smysl. Prostě na to bude muset přijít sám. Naštěstí nemusí spěchat, protože na to má necelých čtrnáct dní, ujistil se pohledem na hodinky.

II. KAPITOLA

Návštěva Říma nebyl pro Markétu takový balzám na nervy, jaký potřebovala, a když zahlédla v kuchyni na stole Honzův snubní prsten, nemohlo to být horší. Dál už bylo jenom peklo a věčné zatracení.

Najednou to „možná“ nebo „snad“ znělo definitivně. Nebyl z těch, co dělali kroky či rozhodnutí, která si pak rozmysleli. Tohle bude definitivní konec, a je jedno, zda bude tolerovat jeho nošení ženského oblečení, což by se nikdy nestalo, nebo to rovnou zavrhne, což se stalo.

Zřejmě je to pro něj důležitější, než čekala, pohlédla z okna. Byla si celkem dost jistá, že něco takového nikdy neskousne, i když se do její mysli začaly vkrádat první pochybnosti. Teď potřebovala pevný bod, zahleděla se na horizont. Ještě o něco pevnější, opřela se o stůl a do dlaně se jí zaryl jeho prsten.

Zatočila se jí hlava. Zhluboka se nadechla, slabost zesílila a před očima měla mžitky. Musela se o stůl opřít oběma rukama a lehce se předklonit, aby získala ztracenou rovnováhu. Trvalo pár minut, než jí přestalo mravenčit v nohou, mohla se nadechnout a neměla pocit, že zkolabuje. Asi by si měla zajít k doktorovi, napadlo ji jako první, ale určitě to byla jenom chvilková slabost.

Sedla si na židli a hleděla na horizont, místo aby vstala, šla si uvařit

kávu nebo vybalila oblečení, které ani nemusí házet do pračky, protože si je na sebe nevzala.

Možná neměla být tak urputná, začaly jí téct slzy po tváři a přišla o jindy přívětivý výraz. Najednou jako by tu seděla žena, která svádí boj se svými vlastními démony, kteří jí nedovolí sejít z té správné a jediné cesty, ani kdyby měla ztratit životní lásku.

Zvedla uplakané oči, které mezitím sjely dolů, aby sledovaly nerovnosti na podlaze. Poklesla jí ramena a místo sebevědomé ženy tu seděla úplná troska neschopná čehokoliv. Nikdo by nečekal rozhodnutí, které by ji posunulo od možná k snad, ale ten odevzdaný výraz v obličejí byl vážně skličující.

Trvalo dlouhé minuty, než jí naskočil mozek, který jako by se uložil k zimnímu spánku nebo si sám pro sebe počítal balistickou křivku mezikontinentální střely a s okolní realitou nechtěl mít nic společného.

Když znovu pozvedla pohled, pořád v něm byla bezmoc a beznaděj z této situace, ale také malá jiskřička odhodlání, že takhle to nemůže nechat.

Asi se měla pokusit pochopit ho. Teď už je to stejně jedno. Nechala tašku v koutě, znovu pohlédla z okna, protože čekala, že ji ten pohled na horizont uklidní, a on ji opravdu uklidnil.

Sáhla po konvici a uvařila si kávu. Asi by se měla vybalit, hodit věci do pračky a udělat hromadu zbytečností, které se po návratu

z dovolené dělají. Místo toho vyšla na terasu, aby načerpala sílu. Potřebovala se zbavit neklidu a napětí. Usedla do svého oblíbeného křesla a užívala si pohled, který by za nic na světě nevyměnila.

Vnímala okolní klid i neklid v sobě. Vnímala každé nadechnutí a těšila se z každé pračí melodie. Byla zpět doma v bezpečí a vše špatné zůstalo kdesi... asi by mohla říct daleko. Nebylo pro ni podstatné kde, ale že to bylo pryč.

Kdyby z toho nebyla tak unavená, určitě by si uvědomila, že to není pryč a ani daleko, že je to zatraceně blízko, a hlavně, že to bude muset řešit.

Nebyla zvyklá odkládat problémy, ale tohle byl jeden obří propletenec problémů, který se nedal vyřešit během jednoho odpoledne. V tom případě bylo lepší ho odložit a užít si zbytek dne něčím jiným.

Zavřela oči, aby tu nádheru mohla vnímat i ostatními smysly, a když je znovu otevřela, měla pocit, jako by se proti ní všechno spiklo, protože uviděla zataženou oblohu, kde bylo místo pár bílých nadýchaných obláčků plno černočerných mraků.

Idylické odpoledne bylo to tam a krutá realita se vrátila se vším všudy – vybavila si Honzovu větu, že rád nosí ženské věci, aby začala vidět rudě a pak tu byla ještě Alexova zpráva, že je mrtvý.

Vždy, když si na ni vzpomněla, byla zralá na neuroleptika, aby mozek přestal chrlít hrůzostrašné scénáře. Zmítala se mezi strachem o dítě a

přijetím faktu, že bude za pár týdnů plnoletý a bude si o svém životě rozhodovat sám. Věděla, že ta chvíle jednou přijde, a měla pocit, že na ni bude připravená – NEBYLA.

Ani teď nevěděla, jak s tím vším naložit. Pochopitelně tu byla obava, že se mu něco stalo, ale na druhou stranu – zamyslela se a pohlédla na horizont – to mohl být jenom jeho pubertální vzdor. Rozhodně v tom nechtěla hledat nic hlubšího.

Možná by měla – usrkla horkou kávu – možná by přeci jenom měla zavolat na policii. Pochopitelně by ji mohli odbýt s tím, že je hysterická matka, ale informace o smrti by mohla jinak velmi otrlé muže zákona vyburcovat k nějaké aktivitě. Další, co ji napadlo, bylo ministerstvo zahraničních věcí, které by mělo mít povědomí o případné smrti člověka, který umřel v zahraničí.

Znovu a znovu kontrolovala mobil, zda jí nepřišla zpráva nebo nezmeškala nějaký hovor – nezmeškala. Než ho odložila, znovu vytočila Alexovo číslo – pořád je nedostupné.

Mohla by hysterčit a zburcovat půlku policie, ale rozhodla se zachovat klid – sáhla po cigaretě. Poslední, na co měla momentálně náladu, byly všetečné otázky policistů, kterým by se nepochybně nevyhnula.

Asi by měla zavolat tátovi a poradit se s ním, co dál, protože jediná další varianta byla – začít hysterčit.

Kdyby šlo o únos, posunula se k další možnosti, tak by dostala žádost o výkupné s tím, že nemá kontaktovat policii, ale nic takového...

zarazila se a pohlédla směrem k vrátkům.

Téměř vylétla a pohodlné zahradní křesílko odmrštila někam za sebe, aby byla co nejdříve u vrátek a zjistila, že v poštovní schránce nic není.

III. KAPITOLA

Je to pár dní, co přiletěl do Holandska, aby si užil... nebo spíše, aby si užilo jeho nedávno objevené druhé já. Těžko by popisoval, jak moc se na tenhle výlet těšil a jak moc byl rád, když rodiče vypadli...

No, a teď sedí v hotelovém pokoji, je otravný jako činže a neví, co se sebou.

Asi by si měl dát pár facek, aby se probral, jenom si nebyl jist, zda by to k něčemu bylo. Nešlo o chvilkovou rozmrzelost, ale o zjištění, že ani to, po čem tolik toužil, vlastně nechce. Nejraději by všechny ty holčičí věci vyhodil, oblékl si, v čem přijel, a odletěl zpět.

Jenomže on se nemá kam vrátit, pohlédl na odeslanou zprávu, kterou poslal mamce.

Tehdy mu to přišlo jako dobrý nápad, dokonce se u toho s Martou dobře bavili. Přišlo jim to vtipné. Navíc to měl být symbolický konec jednoho a začátek nového života. Života, v němž nebude potřebovat rodiče, protože si vystačí sám.

Tak je sám, usedl na záchod, a není si jist, že to bylo moudré rozhodnutí. Koneckonců proč by mělo, vždyť mu ještě není osmnáct, tak má na podobné přešlapy nárok. Jistě, kdyby byl starší a moudřejší,

určitě by neprovedl takovou klukovinu, jako je napsat rodičům, že je mrtvý.

Sáhl po mobilu a znovu si přečetl onu esemesku. Vážně už mu nepřišla tak vtipná. Dokonce ji hned vymazal. Kéž by to dokázal i na mámině mobilu, rád by vyvolal jedno z jeho oblíbených počítačových kouzel, kterými udivoval nejenom své rodiče.

Kéž by dokázal vrátit čas. Určitě by znovu neletěl ani nepsal podobné nesmysly. Odložil mobil a položil hlavu do dlaní.

Mohl by se vrátit, připustil na okamžik posměch, kterému by se vystavil, anebo přestane fňukat a postaví se k tomu jako chlap. Poprvé se usmál, protože kliše, které se mu právě honilo v hlavě, nešlo dohromady s tím, co měl na sobě.

Helena byla důkladná, a tak při nakupování nezapomněla ani na saténovou košilku, kterou měl na sobě. I když se k tomu nepostaví jako chlap, znovu se pousmál, tak to bude muset řešit. Marta se za pár dní vrátí domů a on bude muset vymyslet, co dál.

Mohl by odletět do Ameriky, jak plánovali. Najednou se objevilo jedno velké ale. Najednou nestál o dědovu firmu, ani o tu tátovu, dokonce ani o svou vlastní.

Kdoví proč se nemohl zbavit dojmu, jako by vyhořel. Na něco takového byl ještě mladý, ale vzhledem k tomu, že firmu budoval čtyři roky (což pro něj byla celá věčnost), tak mohl mít pocit vyhoření, který se dostavil stejně nečekaně, jako rozhořčení z toho, co tu vlastně

dělá.

Stoupl si k umyvadlu, vzal do ruky žiletku a oholil rašící chmýří na bradě. Vše, co se mu honilo hlavou, odložil, protože ho čekala snídaně, i když... marně hledal hodiny, ale nakonec neochotně připustil, že to bude spíš oběd.

Snad už Marta nejedla, napadlo ho. Nejspíš jo, kdo by na něj čekal.

No, co buď počkala, nebo má smůlu a neužije si jeho skvělé společnosti. Najednou byl opět v ráži. Jako by ten pár minut starý Alex zmizel a byla tu... Najednou měl pocit, jako by se Saša vracela čím dál tím častěji a uzurpovala si pro sebe čím dál tím větší prostor i pozornost.

Pořád nevěděl, jak se k tomu postavit. Nebyl si jistý, zda chce vpustit Sašu natrvalo do svého života. Možná je to jenom pubertální rozmar, uzavřel si to už po několikáté, anebo je to možná něco víc, ostatně i kvůli tomu přiletěl. Tak by jí měl nechat prostor, ať si ty chvíle užije.

Konečně byl s oholením spokojen a tak přišlo na řadu líčení. Líčení – slovo, které mu nahánělo děs a roztřásló nejenom ruku, která se pokoušela o nemožné. Za tu dobu, co to zkoušel, ale získával na jistotě.

Ne že by se z něj stal profesionál, ale rozhodně už nekandidoval na příšeru roku, kterou by se bavila půlka světa, co visí na sociálních sítích.

Když byl spokojen i s líčením, zbývalo prohrábnout hromadu

oblečení a vyrazit na jídlo – chtěl nechat na jiných, zda to bude snídaně nebo spíš oběd.

Asi by měl Martě poslat SMSku, sáhl po mobilu, kde bylo několik nepříjatých hovorů. Ty od mamky přeskočil a vytočil tu, s níž chtěl jít na snídani.

„Áááááá milostivá se nám vyspinkala,“ uslyšel Martin posměšný hlas.

„No,“ snažil se neznít příliš provinile, „mám dovolenou, tak se nebudu stresovat nějakým vstáváním. Už jsi snídala?“ vrátil se k tomu, kvůli čemu jí volal.

„Kdybych měla čekat na tebe,“ zasmála se, „tak umřu hlady.“

„Tak to bych vážně nerada,“ snažil se znít provinile. „Tak co pozvánka na oběd?“

„To by šlo,“ připustila, „ten bychom mohly stihnout.“

„Kde teď jsi?“ zjišťoval.

„Šla jsem se projít do města.“

„Tak to bychom na sebe mohly úplnou náhodou někde narazit,“ rozehrál romantickou scénku, jako by se pokoušel o scénář, v němž si nakonec sám zahraje.

„Jako úplnou?“ tvářila se naoko překvapeně a na jejím hlase to bylo znát.

Ne že by se jí ta představa nelíbila, ale osobně na náhody příliš nevěřila. Vše mělo svůj řád i důvod a náhodná setkání nikdy nebyla tak úplně náhodná. Jistě by mohla připustit, že se to občas muselo stát.

„No, úplně velkou náhodou,“ rozvíjel Alex v hlavě všemožná zákoutí, kde by se mohly potkat.

Vlastně by to mohlo být takové jejich první rande – až teď mu došlo, že se sice už potkaly, ale vlastně to nebylo klasické rande, jak těmto schůzkám říkali rodiče. Nejen jim přišla dnešní doba divná, uspěchaná, hektická a nepřející možnostem, jak si užít trochu té romantiky.

No a on jako správná žena přinese Martě na rande kytku. Kytku – trochu se vyděsil, kde tady sežene kytku. Pak se ale uklidnil, protože si uvědomil, že je v Holandsku – zemi kytetek, nebo alespoň tulipánů.

Celé mu to přišlo ujeté, ostatně jako vše, s čím přišla Saša v posledních dnech. Jistě, měl rád filmy pro pamětníky a užíval si romantické scény, kde spolu dva „mladí“ lidé tokají na lavičce v parku.

Osobně měl dost pochyb o jejich duševní nezralosti, protože vypadali, že by mu mohli dělat rodiče a ne že se o to teprve pokoušejí, ale to byla jiná a celkem nepodstatná drobnost.

Ted' šlo o to, aby si užil své první rande. Tedy vlastně, aby si ho užila Saša.

„Tak jo,“ souhlasila Marta po krátké odmlce, „potkáme se úplnou náhodou v úplně cizím městě a my dvě se vlastně ani nebudeme znát.“

Znělo to přesně jak z filmu pro pamětníky, i když to byl vlastně o parník větší kýč, ale to mu nevadilo. Těšil se na Sašino první oficiální rande.

„Tak za dvě hodiny?“ přemýšlel nahlas, kolik času ji nechá bloudit samotnou v cizím městě.

„Spíš za tři,“ zamyslela se, kolik času bude potřebovat na to, co právě dělá.

„Budu se těšit,“ zavěsil.

Bude mít rande, zaradoval se a ani na chvilku nepochyboval, že ho opravdu bude mít. Ostatně právě na první schůzky jeho rodiče vzpomínali nejčastěji a měli přitom blažený výraz ve tváři. Ne že by ho jinak nemívali, tedy alespoň on vnímal jejich neutuchající lásku, ale když o tom mluvili, bylo to všudypřítomné.

Kdyby tomu bylo jinak, určitě by se nesebrali ze dne na den a neletěli na dovolenou, ale házeli by po sobě nevraživé pohledy a taky třeba nádobí nebo jiné k tomu určené předměty. Případně by se chystali k rozvodovému právníkovi – pochopitelně každý ke svému.

Bude mít rande, začal zběsile přehrabovat oblečení, které mu vybrala Helena, aby našel něco na první schůzku. Byl si vědom, že to musí být něco opravdu šik.

Snídaně, přepadl ho znovu hlad a nebyl si jist, že to vydrží další tři hodiny. Asi by se přece jenom měl najíst.

No jo, zarazil se, ale takhle přece nemůže mezi lidi. Znělo to vážně komicky – co by nemohl, když tak chodil celá léta. Tohle je ale přece Sašin výlet, a tak se jede podle jejích pravidel. Což znamená, že tu nebude pobíhat v kalhotách a vytahaném triku. Navíc když si dal tolik práce s líčením. To by byl skutečný hřích.

Po chvilce vytáhl krátkou sukni a decentní top, ve kterém si rozhodně neudělá ostudu. Prohrábl něco jako účes, sáhl po mobilu a doufal, že uloví něco k snídani.

IV. KAPITOLA

Dostat zprávu z Alexova mobilu, že je mrtvý, byla trochu silná káva. Někdo by to mohl považovat za nepovedený žert anebo pokus vystrašit ji dřív, než jí bude volat o výkupné. Nic z toho se nestalo.

Alexův telefon byl stejně jako ten Honzův nedostupný a policajti jenom krčili bezradně rameny, že si s tím neví rady.

„Manžel od vás zjevně odešel,“ poukázal komisař na snubní prsten, který nechal Honza na kuchyňském stole.

„A syn?!!“

„No ten bude za pár týdnů plnoletý,“ naznačil, že se tím nikdo nebude moc zabývat, „pochopitelně ho dáme do pátrání.“

„No, aspoň něco!!!“ zněla dost podrážděně a nebylo divu, když během jednoho dne ztratila oba své muže.

„Neměli bychom vypsát odměnu?“ navrhl děda.

„Píše, že je mrtvý,“ podotkl komisař.

„To je blbost,“ zakroutila Markéta hlavou. „To je nějaký vtip. Kdyby byl mrtvý, tak dostanu zprávu od holandské policie, a ne takovou smsku.“

V tom měla pravdu. Opravdu to vypadalo spíš na blbý vtip než na skutečnost, že se mu něco stalo.

Komisař se rozloučil s tím, že to sepíše a dá Alexe do pátrání. Děda měl taky naspěch, tak zůstala sama. Měla by si udělat něco k jídlu, ale od návratu z Říma na to neměla ani pomyslení.

Možná bych tam měla zaletět, napadlo ji, když si sedla na verandu s hrnkem horké černé kávy místo večere.

Pořád měla pocit, že se to celé tak nějak nečekaně rozklížilo, ale bude možné to slepit. Honza si nandá snubní prsten – rozvod jí najednou přišel jako zbrklé řešení. Alex se taky vrátí a vše bude, jak bývalo.

Bohužel vztah není starý stůl, který má sice jednu nohu kratší, ale pořád se dá vypočítat, aby mohl fungovat. Tohle už nepůjde vrátit, pohlédla na zamilovaný obzor – ani on už není, jaký býval. I na něm se něco změnilo.

Možná by si o tom měla s někým promluvit. Rovnou zavrhl manuálovou poradnu, pokud něco takového ještě existuje, stejně tak škrtla psychologa nebo kouče, jak si teď honosně říkají.

Pak už zbývá jenom farář Lepetit, co vybíral na oltární nástavec, vybavila si epizodní postavu, kde to blond komisaře nečekaně pálí a řeší jeden mord za druhým. Ne, tou cestou se rozhodně nechce vydat, protože Bůh je poslední, kdo by jí teď mohl pomoci.

„Sofie!!!“ skoro vyskočila z křesla, když si vzpomněla na kamarádku ze studií.

Sáhla po mobilu, aby se pokusila najít její číslo – povedlo se. Vdala se do Anglie, má dceru a píše pro nějaké noviny.

Vytočila její číslo... dlouho se nikdo neozýval... „Halooo,“ zkusila to několikrát, ale vždy ji přerušilo jenom další pípnutí.

„Hello?“ zachroptěl starší mužský hlas.

Nebyla připravena na rozhovor v angličtině, počítala s tím, že to vezme Sofie, ale tohle rozhodně není Sofie.

„Mohu mluvit se Sofií?“ dostala ze sebe.

„Ne,“ zněl přísně.

„Proč?“

„Už tu nedělá.“

„Kde bych ji našla?“

„Kdo volá?“ zeptal se.

„Její kamarádka ze studií.“

„Hm,“ zamumlal a zjevně se rozhodoval, zda jí má říct, kde je Sofie.

„Bydlí pořád...?“ snažila si vzpomenout si na její londýnskou adresu.

„Ne,“ znovu se zasekl, protože Sofii slíbil, že nikomu neřekne, kam se odstěhovala.

„Tak je na chatě u jezera?“ vzpomněla si, že tam někde něco koupila nebo zdědila, ale nebyla si jistá.

„Možná... Na shledanou.“

Než se ho mohla zeptat, kde ta chata přesně je, zavěsil.

„SKVĚLÉ!!! Tak jsem ji našla, ale vlastně nenašla,“ pomyslela si a snažila se poskládat si v hlavě odpovědi nevrlého muže a zjistit, zda ji k něčemu posunuly. Nakonec si mohla říct, že ano. Ví, že nedělá v novinách, a nejspíš bude na chatě, která je kdoví kde – marně pátrala v paměti, zda jí o ní Sofie někdy něco neřekla.

Na druhou stranu, usmála se snad poprvé od návratu domů – může vypadnout. Když mohli oni dva, co by taky nezmizela jako pára nad hrncem? Bezťak tu na ni všechno padá.

Odložila hrnek a zašla do ložnice. O pár minut později vyšla z domu s ruksakem přes rameno.

Poslední otázkou zůstalo, zda autem nebo letadlem. Mohla obojím, ale auto jí přišlo dobrodružnější. Ostatně pokud ho nechá stát kdovíjak dlouho ve městě, tak ho buď ukradnou, nebo odtáhnou, a placené parkoviště je holý nesmysl.